

**DÉU EN MAJESTAT
L'OMNIPOTENT, EL PANTOCRATOR**

Apocalipsi 1, 8-17

Senyor en actitud majestàtica (Ap, 1, 8-17):

“Jo, Joan, germà i company vostre en la tribulació, la reialesa i la constància que compartim amb Jesús, em trobava a l'illa de Patmos per haver anunciat la paraula de Déu i per haver donat testimoni de Jesús. El dia del Senyor, l'Esperit es va apoderar de mi i vaig sentir darrere meu una veu forta, com un toc de trompeta, que deia:

– Escribeu en un llibre això que veus i envia-ho a les set esglésies d'Efes, Esmirna, Pèrgam, Tiatira, Sardes, Filadèlfia i Laodicea.

Vaig girar-me per veure la veu que em parlava i vaig veure set lampadaris d'or i, enmig dels lampadaris, algú que semblava un fill d'home, vestit amb una túnica llarga fins als peus i cenyit a l'alçada del pit amb un cenyidor d'or; tenia el cap i els cabells blancs com la llana més blanca i com la neu, i els seus ulls eren com una flama de foc; els seus peus semblaven bronze brunyit, refinat a la fornall, i la seva veu era com el bramul de les onades. A la mà dreta hi tenia set estrelles, i de la boca li sortia una espasa esmolada de dos talls. El seu rostre era com el sol quan resplendeix amb tot el seu esclat.

En veure'l vaig caure als seus peus com mort, però ell va posar sobre meu la mà dreta i em digué:

– No tinguis por. Jo sóc el primer i el darrer.”

Apocalipsi, 4, 4

Al seu voltant hi havia vint-i-quatre trons, on seien vint-i-quatre ancians, que portaven vestits blancs i corones d'or al cap. Del tron sortien llampecs, veus i tronades. Davant el tron cremaven set torxes enceses, que són els set esperits de Déu, i per terra s'estenia com un mar de vidre semblant al glaç. En el tron, al seu voltant, hi havia quatre vivents plens d'ulls davant i darrere. El primer vivent era semblant a un lleó; el segon vivent era semblant a un toro; el tercer vivent tenia aspecte d'home, i el quart vivent era semblant a una àguila en ple vol. Cada un dels quatre vivents tenia sis ales, i estaven plens d'ulls que miraven tot al voltant i cap al tron. Nit i dia no paraven de repetir: «Sant, sant, sant és el Senyor, Déu de l'univers, el qui era, el qui és i el qui ve.

CAÍN I ABEL

Gènesi, 4, 1-16

L'home s'uní a Eva, la seva dona, que va infantar Caín. Ella deia:

—He procreat un noi, gràcies al Senyor.

Més endavant va infantar Abel, germà de Caín. Abel era pastor d'ovelles i Caín treballava la terra. Acabades les collites, Caín va presentar al Senyor una ofrena dels fruits de la terra. Abel va oferir també les primeres cries del ramat amb el greix de les víctimes.

El Senyor va acollir favorablement Abel i la seva ofrena, però no acollí Caín i la seva. Caín es va irritar molt i anava amb el cap baix. El Senyor li digué:

—Per què estàs irritat i no aixeques el cap? Si obres bé, seràs acceptat; però, si no obres bé, el pecat aguaita a la porta: ell et desitja, però tu l'has de dominar.

Caín va dir al seu germà Abel:

—Sortim al camp.

Un cop van ser al camp, Caín es va llançar sobre el seu germà Abel i el va matar.

Llavors el Senyor va preguntar a Caín:

—On és el teu germà Abel?

Ell va respondre:

—No ho sé. Que potser sóc el guardià del meu germà?

El Senyor li replicà:

Què has fet? La sang del teu germà clama a mi des de la terra! Des d'ara, doncs, seràs maleït de la terra, que ha obert la boca per recollir de les teves mans la sang del teu germà. Quan treballis la terra, ja no et donarà els seus fruits. Aniràs pel món errant i fugitiu.

Caín respongué al Senyor:

—El meu crim és massa gran per a poder-lo suportar. Des d'avui em bandeges de la terra fèrtil, i m'hauré d'amagar de la teva presència. Aniré pel món errant i fugitiu, i el primer que em trobi em matarà.

El Senyor li va replicar:

—Això, no! Si algú mata Caín, Caín serà venjat set vegades.

Llavors el Senyor el va marcar amb un senyal, perquè no el matessin els qui el trobarien.

Caín es retirà de la presència del Senyor i se'n anà a viure al país de Nod, a l'orient de l'Edèn.

EL JUDICI DE SALOMÓ

1 Reis, 3-16-28

Un dia, dues prostitutes anaren a veure el rei i van comparèixer davant seu. Una d'elles digué:

—Escolta, senyor meu! Jo i aquesta altra dona vivim a la mateixa casa. Jo vaig tenir un fill quan ella també era a casa, i, al cap de tres dies, aquesta dona també en va tenir un. Vivim juntes, sense ningú més a casa fora de nosaltres dues. Una nit, el fill d'aquesta dona va morir, perquè ella, tot dormint, se li havia posat al damunt. Aleshores, en plena nit, ella es va llevar i, mentre la teva serventa dormia, va prendre el fill que jo tenia al meu costat i se'l va posar a la vora, i va deixar al meu costat el seu fill mort. Quan a la matinada vaig llevar-me per donar de mamar al meu fill, el vaig trobar mort. Però en fer-se de dia m'hi vaig fixar bé i em vaig adonar que no era el fill que jo havia tingut.

L'altra dona va replicar:

—No! El meu fill és el viu i el teu és el mort.

Però l'altra responia:

—No, el teu fill és el mort; el viu és el meu.

I discutien així davant el rei.

Llavors el rei va dir:

—Aquesta diu: “El meu fill és el viu i el teu és el mort”; i aquesta altra diu: “No, el teu fill és el mort; el viu és el meu.”

El rei va ordenar:

—Porteu-me una espasa.

Li van portar l'espasa, i aleshores digué:

—Partiu pel mig el nen viu i doneu-ne la meitat a l'una i la meitat a l'altra.

A la mare de l'infant que vivia se li van commoure les entranyes per causa del seu fill, i va cridar al rei:

—No, senyor meu! Doneu-li viva la criatura, no la mateu!

En canvi, l'altra deia:

—Ni per a tu ni per a mi: que la parteixin!

Llavors el rei va sentenciar:

—Doneu la criatura a aquesta dona, no la mateu: ella és la seva mare.

Tot Israel va saber la sentència del rei i va sentir per ell un gran respecte, perquè veien que posseïa una saviesa divina per a administrar justícia.

DANIEL A LA FOSA DELS LLEONS

Daniel, 6, 1-29

I la reialesa va passar a Darius, el mede, que tenia seixanta-dos anys.

Darius va creure oportú de nomenar cent vint sàtrapes per a administrar tot el seu reialme, i, per damunt d'ells, designà tres alts funcionaris. Daniel era un d'aquests tres. Els sàtrapes havien de donar compte de l'administració als tres alts funcionaris, per evitar al rei qualsevol perjudici. Daniel es distingia entre els alts funcionaris i els sàtrapes perquè estava dotat més que ningú, i el rei pensava posar-lo al capdamunt de tot el reialme. Per això els altres dos alts funcionaris i els sàtrapes cercaven algun motiu de queixa contra Daniel en l'administració del regne, però no van trobar-ne cap ni tampoc van trobar indicis de

corrupció. Daniel era de tota confiança, i no el podien acusar de corrupció ni de negligència. Llavors aquells homes es van dir: «No trobarem res contra Daniel si no ho busquem en la religió del seu Déu.»

Aquells alts funcionaris i sàtrapes van anar, doncs, tot seguit a trobar el rei per dir-li:

—Que el rei Darius visqui per sempre! Tots els alts funcionaris del regne, els prefectes, els sàtrapes, els consellers i els governadors han acordat de redactar un decret reial que posi en vigor aquesta prohibició: “Durant trenta dies, ningú no podrà adreçar cap pregària a cap déu o a cap home, sinó tan sols a tu, oh rei; si ho fa, serà llançat a la fossa dels lleons.”

Ara, doncs, oh rei, signa aquest decret i promulga aquesta prohibició; i que ningú no la pugui modificar, tal com exigeix la llei irrevocable dels medes i dels perses.

El rei Darius va signar aquella prohibició.

Quan Daniel va saber que havia estat signat aquell decret, entrà a casa seva. La casa tenia orientades les finestres de la cambra alta cap a Jerusalem, i allà tres vegades cada dia Daniel s’agenollava pregant i lloant el seu Déu; així ho havia fet sempre. Aquells homes, doncs, van anar-hi i van trobar Daniel pregant i suplicant al seu Déu. Tot seguit es presentaren al rei i li van recordar el seu decret. Li digueren:

—¿No vas signar una ordre prohibint durant trenta dies que ningú pregués a cap déu ni a cap home fora de tu, oh rei, sota pena de ser llançat a la fossa dels lleons?

El rei els va respondre:

—És cert, i segons la llei dels medes i dels perses el decret és irrevocable.

Aleshores ells van exclamar davant el rei:

Doncs Daniel, un dels deportats de Judà, no fa cas de tu, oh rei, ni de la prohibició que vas signar: tres vegades al dia fa la seva pregària.

El rei, en sentir-ho, es va entristir molt i es va proposar de salvar Daniel; fins a la posta del sol va fer els possibles per alliberar-lo. Però aquells homes l’anaren a trobar i li digueren:

—Sàpigues, oh rei, que, segons la llei dels medes i els perses, tot decret reial, un cop promulgat, és irrevocable.

Finalment el rei va ordenar que portessin Daniel i el tiressin a la fossa dels lleons. El rei li va dir:

—El Déu que tu adores cada dia, et salvarà.

Després van dur una pedra per tancar la boca d’aquella fossa; el rei la va segellar amb el seu anell i amb l’anell dels seus magnats, perquè ningú no pogués fer res a favor de Daniel.

El rei va tornar al palau, va passar la nit en dejú, no es féu portar les concubines i no pogué dormir. A trenc d’alba es va llevar i se n’anà de pressa a la fossa dels lleons. Quan era a la vora, va cridar Daniel i li preguntà amb veu adolorida:

—Daniel, servent del Déu viu, ¿el Déu que tu adores cada dia t’ha pogut salvar dels lleons? Llavors Daniel va parlar al rei. Li va dir:

—Que el rei visqui per sempre! El meu Déu ha enviat el seu àngel a cloure la gola dels lleons i no m’han fet cap mal. Ell sap que sóc innocent i que no he comès res de mal contra tu, oh rei.

El rei se’n va alegrar molt i ordenà que traguessin Daniel de la fossa. El van treure i no li van trobar ni una sola ferida, perquè havia confiat en el seu Déu. Després el rei va ordenar que portessin aquells homes que havien acusat Daniel i els tiressin a la fossa dels lleons amb els seus fills i les seves dones. Encara no havien tocat a terra, que els lleons els van clavar les urpes i trituraren tots els seus ossos.

¡Llavors el rei Darius va escriure aquesta carta a la gent de tots els pobles, nacions i llengües que habiten arreu de la terra:

—Us desitjo molta pau! Jo, en persona, mano que en tots els dominis del meu reialme tothom respecti i reverenciï el Déu de Daniel. Ell és el Déu viu, el Déu etern. El seu regne no es desfarà, el seu imperi no tindrà fi. Ell salva i allibera. Fa senyals i prodigis al cel i a la terra, i ha salvat Daniel de les urpes dels lleons.

Daniel va prosperar durant el regnat de Darius i de Cir, el persa.

PARÀBOLA DEL RIC LLÀTZER

Lluc, 16, 19-31

Hi havia un home ric que portava vestits de porpra i de lli i celebrava cada dia festes esplèndides. Un pobre que es deia Llàtzer s'estava ajagut vora el seu portal amb tot el cos nafrat, desitjant de satisfer la fam amb les engrunes que queien de la taula del ric; fins i tot venien els gossos a llepar-li les nafres.

El pobre va morir, i els àngels el portaren al si d'Abraham. El ric també morí i el van sepultar.

Arribat al reialme de la mort, enmig de turments, alçà els ulls i veié de lluny Abraham, amb Llàtzer al seu costat. Llavors va exclamar:

—Abraham, pare meu, tingues pietat de mi i envia Llàtzer que mulli amb aigua la punta del seu dit i em refresqui la llengua, perquè sofreixo terriblement enmig d'aquestes flames.

Abraham li respongué:

—Fill, recorda't que en vida et van tocar béns de tota mena, mentre que Llàtzer només va rebre mals. Ara, doncs, ell troba aquí consol i tu, en canvi, sofriments. A més, entre nosaltres i vosaltres hi ha oberta una fossa tan immensa, que ningú, per més que vulgui, no pot travessar d'aquí on som cap a vosaltres, ni d'on sou vosaltres cap aquí.

El ric va insistir:

—Llavors, pare, t'ho prego: envia'l a casa del meu pare, on tinc encara cinc germans. Que Llàtzer els adverteixi, perquè no acabin també ells en aquest lloc de turments.

Abraham li respongué:

—Ja tenen Moisès i els Profetes: que els escoltin.

El ric insistí encara:

—No, pare meu Abraham, no els escoltaran. Però si un mort va a trobar-los, sí que es convertiran.

Abraham li digué:

—Si no escolten Moisès i els Profetes, tampoc no els convencerà cap mort que ressusciti.

EMPRESONAMENT ALLIBERAMENT DE DE SANT PERE

Fets dels Apòstols, 12, 1-19

Per aquell temps, el rei Herodes decidí de fer mal a alguns membres de l'Església i féu decapitar Jaume, el germà de Joan. Quan s'adonà que això agradava als jueus, féu detenir també Pere. Eren els dies dels Àzims. Herodes va manar que fos tancat a la presó i en confià la custòdia a quatre esquadres de quatre soldats, amb el propòsit de fer-lo comparèixer davant el poble després de Pasqua.

Mentre Pere era tancat a la presó, la comunitat pregava a Déu intensament per ell.

La nit abans que Herodes anava a fer-lo comparèixer, Pere dormia entre dos soldats, lligat amb dues cadenes, i els sentinelles feien guàrdia davant la porta de la presó. Tot d'una es va presentar un àngel del Senyor i el calabós s'omplí de claror. L'àngel va tocar Pere al costat, el desvetllà i li va dir:

—Aixeca't, de pressa!

Llavors les cadenes li van caure de les mans, i l'àngel li digué:

—Cenyeix-te i posa't les sandàlies.

Pere ho va fer, i l'àngel afegí:

—Posa't el mantell i segueix-me.

Pere sortí a fora i el seguia, però no s'adonava que això que feia l'àngel era veritat; es pensava tenir una visió. Van passar la primera guàrdia i la segona i arribaren a la porta de ferro que dóna a la ciutat. La porta s'obrí tota sola, i ells sortiren i continuaren carrer avall, i de sobte l'àngel el va deixar. Llavors Pere tornà en si i digué:

—Ara veig realment que el Senyor ha enviat el seu àngel i m'ha alliberat de les mans d'Herodes i de tot allò que el poble dels jueus esperava que passés.

Ja del tot conscient de la situació, Pere se'n va anar a casa de Maria, la mare de Joan, conegut amb el sobrenom de Marc. Allí hi havia molta gent reunida que pregava. Pere va trucar a la portalada, i una criada que es deia Rode anà a preguntar qui hi havia. Així que reconegué la veu de Pere, de tanta alegria, en comptes d'obrir la porta, va córrer cap dins a anunciar que Pere era fora al carrer. Els altres li van dir:

—T'has tornat boja!

Però ella insistia que era cert. Ells li digueren:

—Deu ser el seu àngel.

Mentrestant, Pere continuava trucant. Finalment obriren i, en veure'l, van quedar esbalaïts. Ell, amb la mà, els va fer senyal que callessin i els contà com el Senyor l'havia alliberat de la presó. Després els digué:

—Feu-ho saber a Jaume i als germans.

Després va sortir i se n'anà en un altre lloc.

Quan fou de dia, hi hagué una gran confusió entre els soldats, que es preguntaven què se n'havia fet, de Pere. Herodes el va fer buscar i, veient que no el trobaven, va processar els guardes i donà l'ordre d'executar-los. Després va baixar de Judea a Cesarea i s'hi quedà per un cert temps.

EL PROFETA ELIES ES ENDUT AL CEL

2n Reis 2, 1-12

Quan el Senyor volgué fer pujar Elies al cel enmig de la tempesta, Elies i Eliseu van sortir de Guilgal. Elies va dir a Eliseu:

--Queda't aquí, que el Senyor m'envia a Betel.

Eliseu va respondre:

--Per la vida del Senyor i per la teva pròpia vida, et juro que no et deixaré.

Van baixar, doncs, tots dos a Betel. Els del grup de profetes que vivien a Betel anaren a trobar Eliseu i li digueren:

--¿Saps que avui el Senyor s'endurà el teu senyor pel damunt del teu cap?

Ell va respondre:

--Ja ho sé. Calleu.

Elies li va dir:

--Eliseu, queda't aquí, que el Senyor m'envia a Jericó.

Ell va respondre:

--Per la vida del Senyor i per la teva pròpia vida, et juro que no et deixaré.

I van arribar a Jericó. Els del grup de profetes que vivien a Jericó anaren a trobar Eliseu i li digueren:

--¿Saps que avui el Senyor s'endurà el teu senyor pel damunt del teu cap?

Ell va respondre:

--Ja ho sé. Calleu.

Elies li va dir:

--Queda't aquí, que el Senyor m'envia al Jordà.

Ell va respondre:

--Per la vida del Senyor i per la teva pròpia vida, et juro que no et deixaré.

I van continuar caminant tots dos. Els seguien cinquanta homes, membres del grup de profetes, però es van aturar a una certa distància d'ells dos. Elies i Eliseu van parar-se davant el Jordà. Llavors Elies va agafar el seu mantell, va enrotllar-lo i donà un cop a les aigües, que es van separar a banda i banda, i tots dos van travessar pel mig, a peu eixut. Després de travessar, Elies digué a Eliseu:

--Demana què vols que faci per tu abans no sigui endut del teu costat.

Eliseu respongué:

--Que jo rebi del teu esperit profètic una doble part, la part de l'hereu.

Ell replicà:

--Demanes una cosa difícil. Si em veus mentre sóc endut del teu costat, voldrà dir que ho has obtingut; si no em veus, voldrà dir que no ha estat així.

Mentre caminaven tot parlant, un carro de foc tirat per cavalls de foc els va separar l'un de l'altre, i Elies va pujar al cel enmig de la tempesta. Eliseu ho veia i cridava:

--Pare meu, pare meu! Carro i guia d'Israel!

I ja no el va veure més. Llavors Eliseu es va esquinçar el vestit en dos trossos.

TRASLLAT DE L'ARCA DE L'ALIANÇA A JERUSALEM PER DAVID I EL POBLE JUEU

2n Samuel 6, 1-19

David va tornar a reunir el bo i millor d'Israel, uns trenta mil homes, i s'encaminà a Baalé-Judà amb tot el poble que l'acompanyava, per traslladar des d'allí l'arca de Déu, que porta el nom del Senyor de l'univers, el qui té per tron els querubins. Van carregar l'arca de Déu a dalt d'un carro nou i se la van endur de la casa d'Abinadab, que es troba dalt del turó. Uzà i Ahió, fills d'Abinadab, conduïen el carro, amb l'arca de Déu. Ahió anava al davant de l'arca. David i tots els israelites dansaven davant el Senyor acompanyats amb tota mena d'instruments de fusta de savina, arpes, cítares, tamborins, sistres i címbals. En arribar a l'era de Nacon, hi hagué un moment que els bous van fer decantar l'arca de Déu, i Uzà va posar-hi la mà al damunt per sostenir-la. Però el Senyor va indignar-se contra Uzà: Déu el va abatre allà mateix pel seu atreviment. Uzà va caure mort al costat de l'arca de Déu. David va sentir profundament que el Senyor hagués fulminat Uzà, i va donar a aquell lloc el nom de Peres-Uzà (que significa «bretxa d'Uzà»), i així es diu encara avui.

Aquell dia s'apoderà de David un gran respecte pel Senyor, i va pensar: «Com pot entrar al meu palau l'arca del Senyor?» I no volgué portar l'arca del Senyor al seu palau, a la ciutat de David, sinó que la va fer dur a casa d'Obed-Edom, que era de Gat. L'arca del Senyor va estar tres mesos a la casa d'Obed-Edom, i el Senyor el va beneir, a ell i a tota la seva família.

Van fer saber al rei David que el Senyor, gràcies a l'arca de Déu, havia beneït la família d'Obed-Edom i tots els seus béns. Llavors David va traslladar l'arca de Déu de la casa d'Obed-Edom a la ciutat de David, enmig d'una gran festa. Quan els portants de l'arca del Senyor hagueren fet sis passes, David va sacrificar un toro i un moltó. David, vestit només amb una túnica de lli, saltava amb totes les forces davant el Senyor. Ell i tota la gent d'Israel acompanyaven l'arca del Senyor enmig d'acclamacions i al so dels corns. Quan l'arca del Senyor entrava a la ciutat de David, Mical, la filla de Saül, s'ho mirava des de la finestra i, en veure el rei David saltant i ballant davant el Senyor, el menyspreà dins el seu cor.

Van portar, doncs, l'arca del Senyor i la col·locaren al seu lloc dins el tabernacle que David havia fet plantar. Llavors David va oferir davant el Senyor holocaustos i víctimes de comunió. Després d'oferir-los, va beneir el poble en nom del Senyor de l'univers i va manar que distribuïssin a cadascú, a tota la multitud del poble d'Israel, tant homes com dones, un panet amb carn rostida i un pastís de panses. Després tothom se'n tornà a casa seva.

EL REI DAVID ENVOLTAT PER QUATRE MÚSICS QUE TOQUEN UN INSTRUMENT DE CORDA, ELS CÍMBALS, EL CORN I LA FLAUTA

Salm 150

Al lelúia!
 Lloeu Déu al seu santuari,
 lloeu-lo al baluard del firmament,
 lloeu-lo per les seves gestes,
 lloeu-lo per la seva grandesa.
 Lloeu-lo al so dels corns,
 lloeu-lo amb arpes i lires,
 lloeu-lo amb tambors i danses,
 lloeu-lo al so de flautes i corda.
 Lloeu-lo amb címbals sonors,
 lloeu-lo amb címbals triomfants.
 Que tot el que respira
 lloï el Senyor!
 Al lelúia!